

Svar:

Efter udvalgets bemærkninger til den tilsvarende bestemmelse i § 5 i udvalgets lovkast bør der ved afgørelsen af, om tilladelse til svangerskabsafbrydelse efter den 12. uge kan gives, navnlig tages hensyn til indikationens styrke sammenholdt med den forøgede risiko og belastning, som indgrebet må antages at medføre for den pågældende kvinde (betænkningen side 117). Forholdet er uddybet i følgende udtalelse (betænkningen side 91 f.):

„Det må dog påregnes, at der fortsat vil forekomme en del tilfælde, hvor der er behov for at kunne tillade svangerskabsafbrydelse efter den 12. svangerskabsuge. Indikationen kan være så tungtvejende, at de hensyn, der normalt fører til at fastholde 12 ugers fristen, må vige. Dette kan især tænkes, hvor der foreligger alvorlige medicinske grunde for svangerskabsafbrydelse, men også i andre tilfælde bør der være mulighed for at overskride fristen. I hvilke tilfælde fravigelse bør kunne ske, må afhænge af et skøn, hvor der især tages hensyn til indikationens styrke sammenholdt med den forøgede risiko og belastning, som indgrebet må antages at ville medføre for den pågældende kvinde. Det er derfor en selvfølge, at jo større overskridelse af fristen der i det konkrete tilfælde vil blive tale om, des mere tungtvejende grunde må der kræves, medens der ved mindre overskridelser ikke bør stilles for strenge krav.“

Efter justitsministeriets opfattelse må afgørelsen af, om der kan dispenseres fra 12 ugers fristen efter forslaget § 6, også i de tilfælde, der nævnes i udvalgets spørgsmål, bero på et skøn efter de retningslinier, der er angivet i den citerede udtalelse. Det synes imidlertid klart, at den nævnte indikation i almindelighed vil være af en sådan styrke, at det må antages, at der vil blive givet dispensation efter § 6, medmindre fristoverskridelsen i det konkrete tilfælde skønnes at medføre en væsentlig forøgelse af den risiko, der vil være forbundet med indgrebets foretagelse.

Spørgsmål 22:

„I lovforslagets § 7, stk. 2, 1. pkt., hedder det: „Nægter overlægen på det sygehus eller den sygehusafdeling, hvorunder kvinden hører, at foretage indgrebet, skal han hen-

vise hende til vedkommende mødrehjælpsinstitution, der kan lade hende indlægges på et andet sygehus.“ — Finder ministeren denne bestemmelse rimelig i de tilfælde, hvor der på afdelingen findes andre kvalificerede læger, der kan foretage indgrebet?“

Justitsministeriet har henholdt sig til nedenstående svar fra indenrigsministeriet.

Indenrigsministeriet:

Ad spørgsmål 22:

Ved gennemførelsen af den gældende svangerskabslov blev det lagt til grund, at der ikke kunne være tale om at pålægge nogen læge pligt til at foretage en svangerskabsafbrydelse, selv om der på lovlig måde var stillet indikation herfor, hvad enten hans nægtelse skyldes lægelige overvejelser i det konkrete tilfælde eller principielle betragtninger af moralsk eller religiøs art. Man fandt heller ikke praktiske muligheder for at gennemføre en ordning, hvorefter sygehuset forpligtedes til at drage omsorg for, at indgrebet trods kirurgens nægtelse kunne foretages på sygehuset, eventuelt ved tilkaldelse af en anden læge, da en sådan ordning ville stride imod sygehusvæsenets principper og kunne medføre vanskeligheder mellem mødrehjælpen og sygehuslægerne.

Ud fra disse hensyn har svangerskabsudvalget, jfr. betænkningen side 117 og side 17-18, ikke foreslået ændringer i de hidtil gældende regler på dette punkt, bortset fra at det foreslås fastsat, at overlægen, hvis han nægter at udføre indgrebet, har pligt til at henvise kvinden til mødrehjælpen. Indenrigsministeriet finder for sit vedkommende, at der bør tillægges de indenfor sygehusvæsenet almindeligt gældende ansvarsprincipper en sådan vægt, at der ikke inden for en overlæges kompetenceområde bør kunne foretages behandling, som overlægen ikke i givet fald vil tage ansvaret for.

Man lægger i denne forbindelse tillige vægt på de oplysninger, der indeholdes i svangerskabsudvalgets betænkning om problemets omfang. Det fremgår heraf, at mødrehjælpsinstitutionerne kun sjældent har vanskeligheder med at få kvinder, der har fået samrådstilladelse til svangerskabsafbrydelse, indlagt til abortus provocatus på deres hjemstedssygehus. Mødrehjælpsinstitutionerne vil normalt på forhånd være bekendt med de ganske få sygehuse i lan-